

DET HOMØOPATISKE UNIVERS

HVORDAN KAN VI FORSTÅ, AT HOMØOPATIEN VIRKER?
MAN ER PÅ SPORET AF EN FORKLARINGSMODEL,
SOM BEKRÆFTER, AT BEVIDSTHEDEN OG DEN
FYSISKE VERDEN UDGØR EN ENHED.

af Iris R. Bell

Homøpati er en 200 år gammel alternativ behandlingsmetode, udviklet af den tyske læge Samuel Hahnemann. Den er altså en af de få alternative metoder, som er udviklet i Vesten.

I klassisk homøpati anvendes tusindvis af materialer, fx urter og blomster, til fremstilling af de homøopatiske lægemidler (remedier). Der er tale om en unik fremstillingsproces og en omfattende, systematisk og filosofisk indfaldsvinkel ved valg af remedie. Idet mennesket ses som et helt, dynamisk væsen, vælges der ét specifikt remedie til det enkelte menneske.

De homøopatiske midler fremstilles ved *potensering* (se boks s. 13), en enkel proces, bestående af gentagne fortyndinger og kraftige omrystninger (bankninger).

Når homøopaten udvælger et middel, søger vedkommende at påvirke det

højeste niveau hos klienten, dvs. den centrale spirituelle forstyrrelse, som manifesterer sig i mentale, følelsesmæssige og/eller fysiske symptomer.

Remediet henvender sig ikke til ét symptom, én kropsdelen eller én følelsesmæssig tilstand, men omlægger fundamentalt den tilstand, som patienten hænger fast i.

Homøopaten kommer oftest ind i billedet, efter at symptomerne er opstået, men inden en konventionel diagnose er

”Homøpatien forener
åndelige og materielle
indfaldsvinkler til
forståelse af sygdommes
oprindelse og
helbredelsens natur.”

fastslået. I løbet af en vellykket homøopatisk behandling – gennem måneder eller år – befries patienten fra sine tilbagevendende sygdomssymptomer og anlægger en sundere livsstil.

Førende homøopater fra forskellige lande understreger alle, at sundhed er

en dynamisk proces med frihed på alle niveauer af væren.

På Arizona Universitet har vi fx undersøgt klassisk homøopatisk behandling af fibromyalgi. De patienter, der reagerede godt på behandlingen, fik gradvis flere point på en spirituel skala for selvrealisering. De, der ikke reagerede på behandlingen, bevægede sig op og ned på skalaen og endte efter seks måneder uden forøget selvrealisering.

Et homøopatisk middel er ikke et farmaceutisk middel, selvom begge kaldes ”medicin”. Og selvom et remedie ikke medfører nogen bedring, er det ikke nødvendigvis placebo, skønt det kan se sådan ud.

Desuden går de virkninger, som behandlere og patienter rapporterer om, langt ud over den oprindelige lidelse. Homøpati virker generelt eller ”uspecifikt” og omfatter både almene forbedringer i energi og velvære og gradvis

opløsning af mange symptomer i hele organismen.

Endelig afhænger retningen for et middels virkning af modtagerens tilstand. Et middel kan både *fremkalde* bestemte symptomer hos en rask og *helbrede* de samme symptomer hos en syg.

Brobygning til det ikke-fysiske

De fleste diskussioner om homøpati i traditionel medicinsk og videnskabelig litteratur fokuserer på de homøopatiske midlers mangel på molekyler.

Samtidig tiltrækkes de fleste homøopater af homøopatiens holistiske verdenssyn, omfattende filosofi og praktiske evne til at ”oversætte” et middels bevidsthed til fysisk, emotionel, mental og spirituel helbredelse.

Kort sagt bekræfter homøpati, at bevidstheden og den fysiske verden udgør to sider af en enhed. Homøpati kan derved muligvis spille en unik rolle inden for erkendelsesvidenskaberne ved dens potentiale til at bygge bro mellem tilværelsens fysiske og ikke-fysiske sider.

Hahnemann skrev, at al sygdom begynder som disharmoni på det åndelige niveau og ender i fysisk manifestation. Omvendt stammer homøopatiske midler fra det fysiske plan, fra stoffer, der

”Vore remedier
repræsenterer ånden i
de planter, dyr og mineraler,
de kommer fra; de er
præget af denne kilde.”

Rajan Sankaran

ikke bærer et Selv, men opnår gennem fremstillingsprocessen evnen til at tale til det spirituelle niveau hos patienten. →

Homøpatien blev opfundet
af den tyske læge Samuel
Hahnemann (1755-1843).

Homøopatien forener derfor åndelige ("oppefra-ned") og materielle ("nedefra-op") indfaldsvinkler til forståelse af sygdommens oprindelse og helbredelsens natur.

Mange mennesker har indimellem taget nogle almindelige homøopatiske midler ved akut sygdom og haft gavn af dem, også selvom midlerne ikke helt matchede deres personlige situation. De kender næppe - og behøver heller ikke forstå - midlernes mere dybtgående virkninger.

En langt mere virkningsfuld måde at bruge homøopati på er at udvælge det ene middel, hvis essensmønster mat-

"Kan organiserede molekyler bære meningsfuld information? Hvad er grænsefladen mellem det spirituelle og fysiske plan?"

cher patientens på det højest mulige plan: åndens. Det er vigtigt, at en sådan avanceret udvælgelse af middel - som oftest aktuelt ved kroniske sygdomme - foretages af en veluddannet og erfaren homøopat.

Ægte homøopati ligger fjernt fra den almindelige lægevidenskabs verdenssyn. Her betragter man blot homøopati som placebo eller som en vittighed, fordi midlerne er fortyndet så meget, at de ikke indeholder flere molekyler af udgangsmaterialet.

Skeptikerne mener, at helbredelse må tilskrives forholdet mellem behandler og patient, ritualer, symboler og/eller patientens forventning. Uden tvivl kan og bør disse faktorer medvirke til helbredelse af de fleste patienter ved de

fleste behandlingsformer, inkl. homøopati. Men ligger der derudover noget i homøopatien?

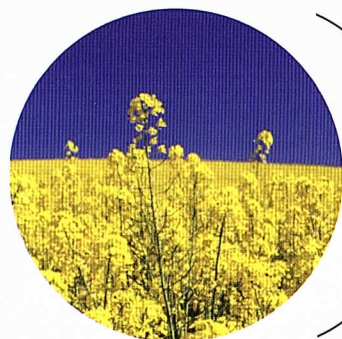
Svaret involverer begreber og erfaringer fra den nyere teoretiske fysik.

Molekyler med mening

Fordomsfrie forskere er begyndt at erkende, at det er omrystningen i kombination med fortyndingen, som gør et homøopatisk middel til mere end bare vand.

Denne proces fører tilsyneladende til, at vandmolekylerne ordnes på en måde, som ikke er mulig ifølge traditionel videnskab, der postulerer, at vandmolekyler ikke kan organisere sig i væsker.

Når et homøopatisk middel forsøgsvis "slås i stykker" af fx røntgen, frigiver det mere varme og lys end en tilsvarende almindelig vandig opløsning gør. Hvor kommer denne ekstra frigørelse af energi fra?

Det mest logiske svar er: fra den organisering af vandmolekylerne som sker under fremstillingsprocessen, hvor energien fra omrystningen på en eller anden måde indfanges.

Gentagne forsøg antyder endog, at denne organiseringsproces kan fortsætte efter selve fremstillingen af midlet - som om der er tale om en proces, der er sat i gang og derefter breder sig i hele opløsningen.

Kan organiserede molekyler bære meningsfuld information? Videnskaben antyder, at det er muligt, selvom skeptikere automatisk vil svare nej. Et mere interessant spørgsmål er: Hvad er grænsefladen mellem det spirituelle og fysiske plan?

Vores fysiske krop består af ca. 70 % vand. Hvis det er muligt først at igangsætte en omstrukturering af vandmolekylerne i det homøopatiske middel og dernæst i hele kroppens vandmasse, påvirker homøopatien altså funktionen af den suverænt største enhed i kroppen.

Dette kunne forklare de gennemgribende forandringer, der rapporteres om i homøopatisk behandling. Faktisk be-

skriver homøopater ofte helbredelsen som en total reorganisering af selvet.

En førende amerikansk homøopat, Constantine Hering, har observeret, at naturlig helbredelse af hele personen følger en lovmæssighed: Symptomerne forlader den syge indefra og udad (fra vigtige til mindre vigtige organer, fx fra lunger eller hjerte til huden),

SIMILIA SIMILIBUS CURENTUR

= *lige helbreder lignende*. Betyder, at et stof, der fremkalder symptomer hos en rask person, i potenseret form helbreder lignende symptomer hos en syg person.

Dette er Hahnemanns lighedslov, grundlaget for homøopatien.

Fotos: Jørn Skeldahl og Henrik Wichmann

oppefra og nedad (fra hovedet til tæerne), og i modsat rækkefølge i forhold til symptomernes opståen.

Homøopater bruger Herings lov til at bedømme, om det valgte middel var korrekt eller ej, dvs. overordnet set virker gavnligt for patienten, uanset dennes bevidste fortolkning af forandringerne.

Makro og mikro

Homøopatisk filosofi er på én gang global (makro) og lokal (mikro) - holistisk og individuel. Fra det omgivende miljø overfører remedierne informationer, som igangsætter helbredelse i individet.

En førende indisk homøopat, Rajan Sankaran, har skrevet: "Vore remedier repræsenterer ånden i de planter, dyr og mineraler, de kommer fra; de er præget af denne kilde."

Han har påpeget, at et individs livsstil kan falde i et af de tre ikke-menneskelige riger: dyre-, mineral- eller planteriget. Stort set handler remedier fra dyreriget om overlevelse, midler fra mineraleriget om struktur og midler fra planteriget om følsomhed.

Derudover indhenter homøopaten supplerende oplysninger om sygdomsbilledet for at indkredse det rette middel. Essensen af patientens sygdomsoplevelse kombineres med personens måde at håndtere livet på. Nøglen ligger ofte i patientens ikke-verbale udtryk - fx hoste, piller ved ting, sidder uroligt.

Denne model hviler på nogle fundamentale spirituelle antagelser: a) Enhver

HVAD ER POTENSERING?

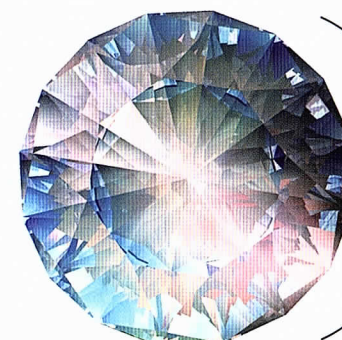
De homøopatiske lægemidler (remedier) fremstilles ud fra tusindvis af råstoffer fra dyre-, plante og mineraleriget. Det enkelte stof *potenseres*, dvs. fortyndes i forholdet 1:10 eller 1:100 i vand eller vand/alkohol og omrystes (bankes) kraftigt. Dette gentages op til flere hundrede eller tusinde gange.

Ved 12. fortynding med 1:100 er der teoretisk set ikke ét molekyle af det oprindelige stof tilbage (jf. Avogadros tal).

har en unik, dynamisk plads og et formål i universet, og b) Individets plads og formål udgør en helhed sammen med en anden manifestation i universet - et dyr, et mineral eller en plante - på både det fysiske og det åndelige plan.

Hvad mineraleriget angår har den hollandske homøopat Jan Scholten udviklet et detaljeret skema over sammenhængen mellem homøopatiske midler og det periodiske system (en systematisk opdeling af alle grundstoffer).

Han ser generelle temaer for hver række og specifikke mønstre, inkl. sta-

I klassisk homøopati anvendes stoffer fra bl.a. dyr, planter og mineraler til remedierne. Hugorm, raps og diamant er eksempler herpå.

dierne fra barndom til død, i hver af de 18 kolonner. Kalium fx ligger i 4. række og 1. kolonne, der handler om at udføre sine pligter målbevidst. Arsenik ligger i 15. kolonne, der handler om at miste sit job.

Sankaran har på samme måde udarbejdet et skema over sammenhænge mellem homøopatiske midler og planter. Der foreligger endnu ikke tilsvarende informationer for dyreriget.

En god historie?

For en skeptiker er en sådan indfaldsvinkel til homøopati i bedste fald "en god historie", og måske er det netop det. Men hvis klinisk erfaring støtter sådanne "historier", er det vigtigt at undersøge deres betydning.

Studier af homøopati kan give en praktisk afprøvning af forskellige modeller for universel bevidsthed. Visse teoretikere taler faktisk om muligheden for, at homøopatien bygger bro mellem det fysiske og ikke-fysiske via mekanismer som morfo-genetiske felter, ener-

getik, bioelektromagnetisme mm.

Beviserne for disse teorier er begrænsede, men de samlede data antyder, at de ikke vil være af den kendte fysiske, strukturelle slags.

Forskningen fortsætter, mens homøopatien praktiseres ud fra opfattelsen af, at den fysiske og ikke-fysiske verden til syvende og sidst er ét. Den ser en enhed mellem mennesket og remediet.

Homøopatisk behandling er en praktisk anvendelse af dette spirituelle perspektiv. □

Iris R. Bell er professor i familie- og samfundsvidenskab ved Arizona universitet.

Gengivet fra tidsskriftet Shift, Institute of Noetic Sciences, www.noetic.org.

Litteratur/Internettet: *Getting whole, getting well* (elektronisk bog), Iris R. Bell, www.gettingwhole.com. Rajan Sankaran: www.thepiritofhomeopathy.com.

Dansk Selskab for Klassisk Homøopati: www.homeopati.dk.

Skolen for Klassisk Homøopati: www.homeopatiskskolen.dk.